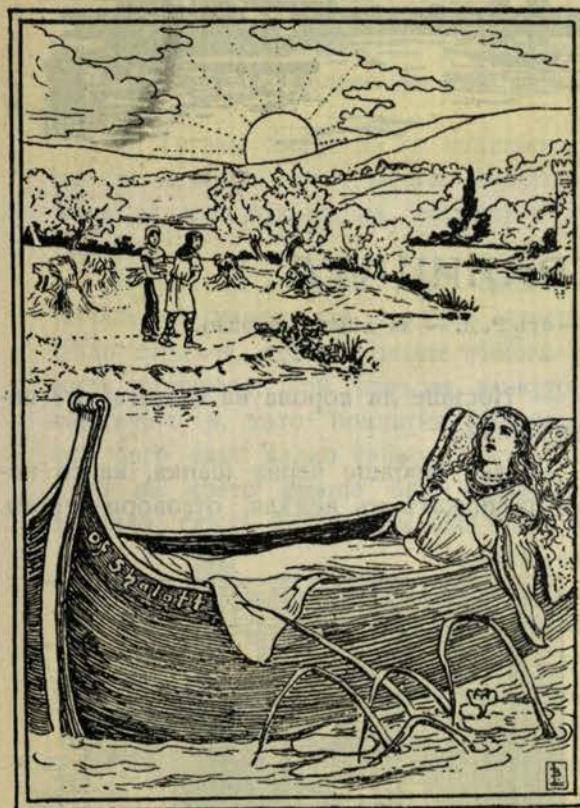

Когато лодката минала покрай върбите, които отъ дълги години пазили острова като стража, тъ пръснали листата си върху нея, като че искали да ѝ кажатъ: „Сбогомъ“! Бавно, бавно се движела лодката. Блъднината мъсецъ отгоре, и той надникналъ да види, като пръзъ сълзи.

Но Дамата отъ Шалотъ не виждала нищо. Съ устременъ, замъгленъ погледъ тя лежала и пъела последната пъсень, която имала да изпъе. Вътвърдъ носилъ тая пъсень къмъ бръга. Нѣколко минувачи изъ пажта се спрѣли и съсъ страхъ се вслушали въ тая тѣжна, погребална пъсень.

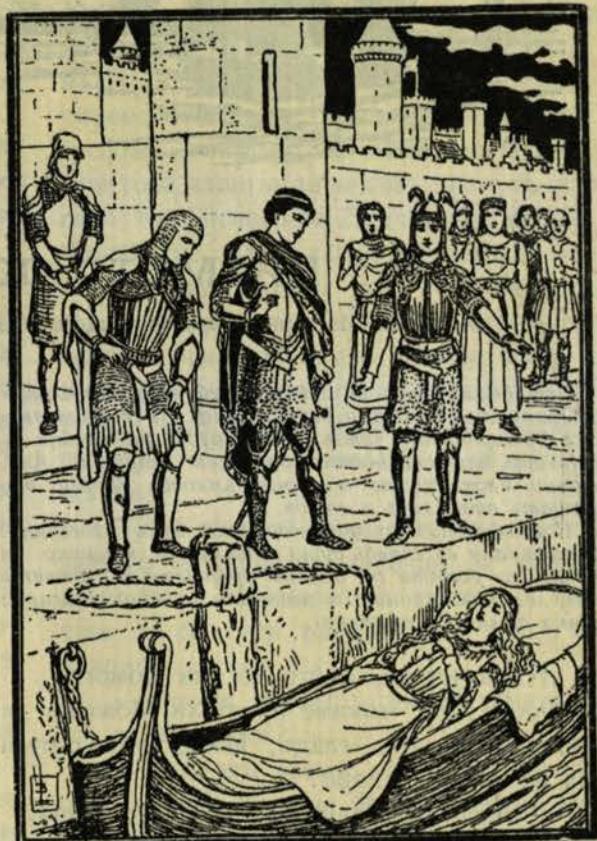

Лодката стига въ Камелотъ.

Все по-надолу и по-надолу плувала лодката, и ето захванала да се вижда вече отъ къщите на Камелотъ. Но хората не чували никаква пъсень, защото княгинята била вече мъртва. При все това, голѣмо било тѣхното любопитство да видятъ лодката, която сама се движела по водата, подъ тържествената лунна свѣтлина. Всички се трупали край бръга да я видятъ, и,

като забѣлѣзвали въ нея мрътвата княгиня, всички се отдръпвали и тревожно се запитвали: „Коя ли може да бѫде? И каква ли е била нейната сѫдба?“

Лодката все плувала. Тя стигнала въ залива, гдѣто милостиви ржиѣ я изтеглили на бръга и я прѣвързали съ вѫже. И когато всички се приближили, видѣли на носа на лодката написано: *Дамата отъ Шалотъ*. Като прочели това, всички изтръпнали. Тѣ разбрали, че това е прѣлестната княгиня, която отъ дълги години била затворена въ мрачния замъкъ на рѣчния островъ. Уплашени, тѣ се гледали единъ другъ въ очите мълчаливо, защото се бояли

да помислятъ какво може да означава това.

Единъ пратеникъ отърчалъ до краля.

„О, господарю, извикалъ той, ела да видишъ съ очите си!“ Безъ да продума ни дума кралътъ го послѣдава. За една минута веселиятъ кралски замъкъ посърналъ. Рицарите сътрахливо заговорили за нѣкакво магьосничество. Бързо тѣ напуснали замъка и се отзовали